

DANIEL PALOMERAS i CASADEJÚS: *El secret del comte*
 Barcelona, ed. La Galera, 1989. Col·lec. «Els Grumets de la Galera»
 (185 pàgs.)

A la primavera apareixia a tot l'àmbit literari català i dins la prestigiosa col·lecció de narrativa juvenil «Els Grumets de la Galera» el títol EL SECRET DEL COMTE, de Daniel Palomeras i Casadejús.

Aquest llibre, destinat en especial als nois i noies de deu anys per amunt i que fou premi «Josep M.ª Folch i Torres» 1988, té per a nosaltres un doble interès: d'una banda, el seu autor –encara que nascut a Santa Maria d'Oló (1949) – exerceix des de fa força temps la medicina a Ripoll, on ha fundat família. Per altra part, l'acció de la novel·la discorre per paratges prou perfilats del Ripollès, principalment, els entorns de Mogrony i les coves de Ribes.

Amb la recreació d'un aconseguit ambient històric i llegendari, al qual se suma el maneig d'un llenguatge dúctil i gens enfarfegat, Palomeras –narrador àgil– sap introduir de forma progressiva els diversos elements de la trama i hi dosifica perfectament tant l'ajustat degoteig dels tocs de subtil humor com els passatges en què el fibló de la incògnita agullona la curiositat dels joves llegidors.

L'argument, molt ben travat i sense lliscar mai cap a situacions massa intricades o fantasioses en demesia, immergeix de ple el petit lector en el renovellat ordit que gira sobre l'eternalment nou tema de la descoberta d'un suposat tresor per part d'uns nens –en realitat, es tractarà de l'amagatall de certs robatoris– que resta ocult dins la pregonesa d'una cova, l'accés de la qual és ben singular.

A més de la riquesa d'un estil sempre fresc i ben assaonat, reblert de diàleg viu, el recorregut per l'aventura s'impregna de matisos amb la incorporació de diferents pinzellades càlides, com és ara la gràcia de la petita Marina (que parla papissot), la simpàtica presència del gatet Mixu, la franca companyonia entre els protagonistes –el fet de ser dues parelles de germans–, l'enigma servit per la misteriosa clau criptogràfica, o bé el volgut lligam amb el mite del comte Arnau o,

fins i tot, la marca contemporitzadora que hi aporta un determinat vocabulari o la compareixença dels bombers de la Generalitat i de TV3 en el rescatament final dels minyons. Tot plegat dóna relleu i atractiu al relat i, ensems, contribueix a fer que els quatre personatges que viuen la peripècia resultin plenament identificables i assumibles pel jovent seguidor de l'obra.

Una vintena de dibuixos, sorgits de la ploma de Joan Mundet, il·lustren amb polidesa l'entrellat dels capítols.

Creiem que es tracta d'una lectura del tot recomanable i alhora enriquidora per a la patuleia pre-adolescent. La recent notícia que aviat se n'espera la traducció al castellà és, sens dubte, un bon senyal a tenir en compte.

I el que és més important: llibres com el que comentem creen hàbit de llegir; cosa gens negligible en un temps en què la continuada dispersió vers les formes de cultura àudio-visual és un fet tan evident com ineludible.

Ens cal afegir només que una altra novel·la d'intriga del nostre escriptor —adreçada, però, al públic adult— (aquí l'activitat esdevé al Ripoll dels anys vint), quedava finalista del guardó «Sant Joan» el mateix 1988. Ens plauria de veure-la publicada en un futur no llunyà, per així poder refermar-nos en la capacitat de creació que intuïm rere la solidesa d'aquest primer intent que ha vist la llum.

Florenci Crivillé i Estragués